

да ся учи еще отъ дѣте. Дѣте-то трѣбува да ся кара да изговаря само чисты, ясны слова и думы и да гляда да изговаря съгласны-ты буквы нито много остро, нито много глухо; така само може ся приучи ухо-то съ врѣмя да распознава право-то отъ криво-то и добро-то отъ лоше-то. Ако дѣте-то всякога бѣде изричало буквы-ты ясно и благогласно, то можемъ да бѣдемъ увѣрени, че языкъ-тъ му е добръ и че ще си врѣши работъ-тъ какго приличя. Затова и не бива да ся трѣпи да говорятъ дѣтца-та, ужъ на шегъ, така лоше и криво, както говорятъ другы хора, та съ това да имъ ся приемивать, или да говорятъ по нѣкое похабено наречіе.

Языкъ-тъ трѣбува да ся гляда и като орѣдіа на вкуса. Перва-та за вкусъ излиза изъ мозъка, те ся разстила по языка и ся сврѣшя на тънky кончицы, които правятъ ситны брадавичкы по поврхнинъ-тъ му. До тия брадавичкы трѣбува да ся досягне всичко, чтото искамы да накусимъ; нъ за да ся досягне то трѣбува понапрѣждъ да ся растопи. Языкъ-тъ мръда и ся трѣка о това, чтото накушямы и мы усеѣщямы горчиво, сладко, люто, кисло и пр.

Колкото ся подвига истѣнченъ животъ отъ цивилизаціѣ-тъ, толкова повече ся истѣнчява чловѣку и чюство-то да пробира съ что похубаво да ся храни, и той гляда какъ похарно да си сготви за да му бѣде поугодно на вкусъ. Това чюство прѣкалено може ся изроди и отъ това чловѣкъ става *сладкокусець* (gourmand), та по пять, десять пѣти прѣмѣта изъ уста-та си сладкый залагъ за да му ся наслади до сытость прѣди да го глѣтне. Такыва сладкокусець е имало въ всяко врѣмя, кога владало